"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ଆସୁରୀ ମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ବାର ଦୁଆର ହୋଇଗଲ, ଏବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ଚାଲିଲେ ସୁଖଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ "

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କେଉଁ ଆଶା ରଖିବାର ଅଛି, କ'ଣ ନୁହେଁ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ଆଶା ରଖିବାର ଅଛି ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହୋଇ କିପରି ନିଜର ଘରକୁ ଏବଂ ରାଜଧାନୀକୁ ଯିବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ — ପିଲାମାନେ, ମୋ ଠାରୁ ଏହି ଆଶ ରଖ ନାହିଁ ଯେ ଅମୁକଙ୍କୁ ରୋଗ ହୋଇଛି, ତା'କୁ ଟିକିଏ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳୁ । ଏଠାରେ କୃପା କିମ୍ବା ଆଶୀର୍ବାଦର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏଭଳି କର୍ମ ଶିଖାଉଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ହେବ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ଆଜ ନହିଁ ତୋ କଲ ବିଖରେଙ୍ଗେ ୟହ ବାଦଲ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଲେ ଯେ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସାଥିରେ ନେବା ପାଇଁ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ହିଁ ଏହି କଥା ମନେ ରହିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହିଲେ ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଯାତ୍ରୀ ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଯାତ୍ରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲ । ଏବେ ନିଜ ଘରକୁ ଭୁଲିଯାଇଛ । ପୁଣି ବାବା ଘର କଥା ମନେ ପକାଇ ଦେଲେ ଏବଂ ପ୍ରତିଦିନ ସେ ବିଷୟରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ନହୋଇଛ ତେବେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ତ ଠିକ୍ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି ସୁସନ୍ତାନମାନେ ତାହା ହିଁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ଆଉ ତ କେହି ଏଭଳି ପିତା ନାହାଁନ୍ତି ଯିଏ ଭଲ ମତ ଦେବେ, ତେଣୁ ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କେବଳ ବାବା ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ମତକୁ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ପାଳନ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଅଟେ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ମତକୁ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଆସୁରୀମତ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଡ୍ରାମା । ପରନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଆସୁରୀ ମତ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଧୋଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ । ଏବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ପାଳନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସୁଖଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ତାହାହେଲା ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ହର୍ଷିତ ରହିବା ଦରକାର । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ଏଠାରେ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଘରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ । ଏବେ ପାର୍ଟ ସରିବାକୁ ଯାଉଛି, ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାର ଅଛି, ମନୁଷ୍ୟ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି, କୁହାଯାଇଛି ନା — ସେ ତ ନିଜର ଘରଦ୍ୱାର ହିଁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା — କହୁଛନ୍ତି ଘରକୁ ବି ମନେ ପକାଅ । ନିଜର ରାଜଧାନୀକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ ଅଭିନୟ ସରିବାକୁ ଯାଉଛି, ଘରକୁ ଫେରିବାର ଅଛି । କ'ଣ ତୁମେ ଏକଥା ଭୁଲିଗଲ ?

ତୁମେ ପିଲାମାନେ କହିପାରିବ ଯେ — ବାବା ଡ୍ରାମାଅନୁସାରେ ଆମର ଅଭିନୟ ହିଁ ଏଭଳି ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଘର ଦ୍ୱାରକୁ ଭୁଲି ଏକଦମ୍ ଭ୍ରମିତ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ, କର୍ମକୁ ଭୁଲି ଦୈବୀ ଧର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ, ଦୈବୀ କର୍ମ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ସାବଧାନୀ ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମର ଧର୍ମ କର୍ମ ଏପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ଯେଉଁ କର୍ମ କରୁଥିଲ ତାହା ଅକର୍ମ ହେଉଥିଲା । କର୍ମ, ଅକର୍ମ, ବିକର୍ମର ଗତି ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କର୍ମ ଅକର୍ମ ହୋଇଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ କର୍ମ ବିକର୍ମ ହୋଇଥାଏ । ଧର୍ମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ କର୍ମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ଉଚିତ୍ । କୌଣସି ଭ୍ରଷ୍ଟ କର୍ମ କରି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହି କର୍ମ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ନୁହଁ । ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳୁଛି ତାହା ଆଧାରରେ ପରିଚାଳିତ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ଭୋଜନ ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ଗ୍ରହଣ କର । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅସୁବିଧା ହେଲେ ତେବେ ରାୟ ପଚାରିପାର । ବାବା ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଚାକିରୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବେ କେଉଁଠାରେ କିଛି ଖାଇବାକୁ ବି ପଡିଥାଏ । ଯଦି ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିପାରୁଛ, ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କରିପାରୁଛ ତେବେ ଭୋଜନକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା କ'ଣ ବଡ କଥା ଅଟେ । ଚାକିରୀ ତ କରିବାର ଅଛି । ଏଭଳି ନୁହେଁ ଯେ ବାବାଙ୍କର ତ ହୋଇଗଲ ସବୁ କିଛି ଛାଡି ଏଠାରେ ଆସି ବସିଯିବା । ଅନେକ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି, ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ତ ଏଠାରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୃହସ୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଏହା ବୁଝିବାକୁ ପଡିବ ଯେ — ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ମୋତେ ପବିତ୍ର କରି ନିଜ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ, ପୁଣି ରାଜଧାନୀକୁ ଆସିଯିବି । ଏହା ତ ପରଦେଶ ରାବଣର ଛି-ଛି ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ତୁମେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ପତିତ ହୋଇଗଲ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସଜାଗ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଚାଲ । ଯେତେ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବ ସେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ ।

ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ଯେଉଁ ବାବା, ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲୁ । ଏବେ ବାବା ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି

ତେଣୁ ଭଲ ଭାବରେ ସୁଧୁରିବା ଦରକାର ନା । ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଅବିନାଶୀ ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ଏଭଳି କଥା ହେଉଛନ୍ତି ଯେପରି ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ କଥା ହୋଇଥାଅ । ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଭିନେତା ଅଟ । କେତେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗାୟନ କରିଥାନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ମୋର କ'ଣ ଏଭଳି ଅଭିନୟ ଅଛି କି ଯଦ୍ୱାରା ବେମାରଙ୍କୁ ଭଲ କରିଦେବି । ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା, ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ ? ପବିତ୍ର ହେବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଘରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରିବ । ରାଜଧାନୀକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରିବ । ଆଉ କୌଣସି ଆଶା ରଖ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଅମୁକ ବେମାର ହୋଇଛି, ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳୁ । ଏକଥା ନୁହେଁ, ଆଶୀର୍ବାଦ, କୃପା ଆଦିର କଥା ମୋ ପାଖରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସାଧୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ । ତୁମେ ମୋତେ ଡାକିଥିଲ ଯେ, ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ, ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଚାଲ । ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଷୟ ସାଗରରୁ ବାହାର କରି ଉଦ୍ଧାର କରି ନେଇଯାଉଛି, ପୁଣି ତୁମେ ବିଷୟ ସାଗରରେ କାହିଁକି ବୁଡିଯାଉଛ ? ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମର ଏହିପରି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଛି । ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଟେ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଏବଂ ବୈରାଗ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ତାହାର ଅର୍ଥ ସେମାନେ ବୁଝି ନଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ଭକ୍ତି ରୂପରେ ବୈରାଗ୍ୟ ହେଉଛି । ତେଣୁ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଶିଖାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକ ଦରକାର ନା । ବାବା ବୁଝାଇଥିଲେ ଏହା ଶ୍ମଶାନଘାଟ ଅଟେ, ଏହା ପରେ ପରିସ୍ଥାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗ ହେବ । ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ, ଅକର୍ମ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଏଭଳି କର୍ମ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବି ବିକର୍ମ ହେବ ନାହିଁ । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ପତିତ ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅନ୍ନ ଖାଅ ନାହିଁ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ଏଥିପାଇଁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଦେଖୁଛ ଯେ — କିପରି ମାୟାର ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ଏହିସବୁ କଥା ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । କହିଥା'ନ୍ତି ଦେବତା ଏବଂ ଅସୁରମାନଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲା । ପୁଣି କହିଥାନ୍ତି — ପାଣ୍ଡବ ଏବଂ କୌରବଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ ଅନ୍ତିମ ଲଢେଇ ଗୋଟିଏ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ଏହା ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସତ୍ୟନାରାୟଣ କଥା ଶୁଣିଆସୁଛନ୍ତି, ଫାଇଦା କିଛି ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ସତ୍ୟ ଗୀତା ଓ ସତ୍ୟ ରାମାୟଣ ଶୁଣାଉଛ । କେବଳ ଜଣେ ରାମ-ସୀତାଙ୍କର କଥା ନ ଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ତ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ଲଙ୍କା ଅଟେ । ଚାରିଆଡେ ପାଣି ଅଛି ନା । ଏହା ହେଲା ବେହଦର ଲଙ୍କା, ଯେଉଁଠାରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ଏକ ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାର ବର, ବାକି ସବୁ କନ୍ୟାମାନେ ଅଟନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ବାବା ମୁକ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଶୋକ ବାଟିକା । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କୁହାଯାଇଛି ଅଶୋକ ବାଟିକା । ସେଠାରେ କୌଣସି ଶୋକ ନଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ତ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ଅଟେ । ଅଶୋକ ବା ସୁଖୀ ଜଣେ ବି ନାହିଁ । ନାମ ତ ରଖି ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଅଶୋକା ହୋଟେଲ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ତ ଏହି ସମୟରେ ଶୋକର ବଡ ହୋଟେଲ୍ ବୋଲି ଭାବ । ଖାଦ୍ୟପେୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପଶୁତୁଲ୍ୟ ଅଟେ । ଦେଖ, ତୁମକୁ ବାବା କେଉଁଠାକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ ଅଶୋକ ବାଟିକା ହେଲା ସତ୍ୟଯୁଗ । ହଦ ଏବଂ ବେହଦର ପ୍ରଭେଦ ବାବା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଆମର ମଧ୍ୟ ଧନ୍ଦା, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା । ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ଆଶାବାଡି ହେବା । ଚିତ୍ର ବି ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି । ଯେପରି ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ଚିତ୍ର ଆଧାରରେ ବୁଝାଇଥାନ୍ତି, ଏହା ଅମୂକ ଦେଶ ଅଟେ । ତୁମେ ପୁଣି ବୁଝାଇଥାଅ ଯେ ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଟ, ଶରୀର ନୁହଁ । ଆତ୍ମା ସବୁ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । କେତେ ସହଜ କଥା ଶୁଣାଉଛ । କହିଥାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମେ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମାଗଣ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟ ନା । ଈଶ୍ୱର ପିତା ବୋଲି କହିଥାଅ ନା । ତେଣୁ କେବେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଶରୀରଧାରୀ ହେଉଥିବା କାରଣରୁ ପୁଣି ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଆମ୍ଭେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟୁ । ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦାଦା ଶିବବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ନେବାର ଅଛି । ଏଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛେ । ବ୍ରହ୍ମା ରୂପି ସନ୍ତାନକୁ ମୁଁ ବି ନିଜର କରିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ନୂଆ ଦୈବୀ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମେ ସବୁ ବ୍ରହ୍ମାବତ୍ସ, ଶିବବାବାଙ୍କର ମତରେ ଚାଲୁଛ । ବ୍ରହ୍ମା ବି ତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଆଉ ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ହାଲୁକା କରି ଚାଲ । ୮ ଘଣ୍ଟା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ବାକି ୧୬ ଘଣ୍ଟା ଆରାମ କିମ୍ବା ଧନ୍ଦା ଆଦି ଯାହା କରିବାର ଅଛି ତାହା କର । ମୁଁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟେ, ଏହା ଭୁଲ ନାହିଁ । ଏଭଳି ବି ନୁହେଁ ଏଠାକୁ ଆସି ଛାତ୍ରାବାସରେ ରହିବାର ଅଛି । ତା' ନୁହେଁ, ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିବାର ଅଛି । ସତେଜ ରହିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ମଥୁରା, ବୃନ୍ଦାବନକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ମଧୁବନର ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବା ପାଇଁ । ଛୋଟିଆ ମଡେଲ୍ ରୂପରେ ତିଆରି କରି ରଖାଯାଇଛି । ଏବେ ତ ଏହି ବେହଦର କଥାକୁ ବୁଝିବାର ଅଛି । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବି.କେ. ଅଟୁ । ଜୀବନରେ ବିକାର ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଯଦି ସେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିଲେ ତାହା ହେଲେ ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଏ । ଏଠାରେ ବି ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଗଲ, ତେଣୁ ବାବା ତୁମର ନାମ ରଖିଥିଲେ ନା, ପ୍ରାରମ୍ଭରେ କେତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଭଟ୍ଟୀରେ ରହିଥିଲେ । ଏହି ଭଟ୍ଟୀ କଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ କ'ଣ-କ'ଣ କଥା ଲେଖିଛନ୍ତି । ପୁଣି ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ହେବ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ଘୂରୁଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର କଥାକୁ ଜାଣନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ତ ଶରୀର ନାହିଁ । ତୁମର ତ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର

ଅଛି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମଆତ୍ମା । ଆତ୍ମା ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟେ ନା । ଏବେ ଆତ୍ମାକୁ ଅଳଙ୍କାର କିପରି ଦିଆଯିବ ? ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ ନା । ଏହା କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ମୁଁ ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆତ୍ମାରେ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଆସିଯାଇଥାଏ । ବାବା ପରମଧାମ ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ସେଠାକାର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ବାବା ଆସି ନିଜ ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ — ପିଲାମାନେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟେ । ମୁଁ ପତିତ-ପାବନ ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିଛି । ମୋତେ ଡାକିଛ ଯେ ଆସି ପତିତରୁ ପାବନ କର, ଲିବରେଟ୍ (ମୁକ୍ତ) କର । ତାଙ୍କର ତ ଶରୀର ନାହିଁ । ସେ ଅଜନ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ଦିବ୍ୟ ଓ ଅଲୌକିକ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ଅଥବା ଶିବରାତ୍ରୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଅଜ୍ଞାନର ରାତ୍ରୀ ପୂରା ହେଲେ ମୁଁ ଦିନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥାଏ । ଦିନରେ ୨୧ ଜନ୍ମ, ପୁଣି ରାତ୍ରିରେ ୬୩ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ । ଏବେ ଦିନରୁ ରାତ୍ରୀକୁ ଆସିଛ, ପୁଣି ଦିନକୁ ଯିବ । ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ବି ତୁମକୁ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ମୋର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ତୁମକୁ ବି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କରୁଛି । ତୁମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କରାଅ । ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଇଛ, ସେହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ତ ବୁଝିଗଲ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମର କ'ଣ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଥିଲା ? ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନୁହେଁ । ଅଜ୍ଞାନୀ ଥିଲ । ବାବା ମୂଳ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ, ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଇଛି । ସେ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ ଝଗଡା କର ନାହିଁ । ମନାନ୍ତର ହୁଅ ନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ହର୍ଷିତ ରୁହ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଅ । ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମାମେକମ୍ ୟାଦ କର । ନିରାକାର ଭଗବାନୁବାଚ — ନିରାକାରୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି । ପ୍ରକୃତରେ ତୁମେ ନିରାକାର ଅଟ, ପୁଣି ସାକାରରେ ଅଭିନୟ ପାଇଁ ଆସୁଛ । ସାକାର ଶରୀର ବିନା ଆତ୍ମା କିଛି କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରୁ ବାହାରିଗଲେ, ଶରୀର କିଛି ବି ହଲଚଲ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝ, ନିଜ ଭିତରେ ମନ୍ଥନ କର । ମୁଁ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛି । ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ସତ୍ୟଯୁଗରେ । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ହିଁ ଭାରତକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିବେ । କେବେ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିଲେ, ପୁଣି କ'ଣ ହେଲା, ଏହା ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ସବୁ ଜଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ମୁଁ ଆସିଛି, କେତେ ସହଜରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ମଧୁର ହୁଅ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ବାବା ଓକିଲଙ୍କର ଓକିଲ ଅଟନ୍ତି, ସବୁ ଝଗଡାରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସୀ ରହିବା ଦରକାର । କାରଣ ଆମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ ଏବଂ ବାବା ଆମକୁ ପୋଷ୍ୟପୁତ୍ର କରିଛନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ଆସିଛ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି ଆଦିଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ବାବା ଏବଂ ରାଜଧାନୀ ଆଡକୁ ରହୁ । ପାଠପଢା କେତେ ସହଜ ଅଟେ । ବାବା ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ । ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି ।

ଆଚ୍ଛା, ମିଠା ମିଠା ରୁହାନୀ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳ ଭୂଷଣ, ଏହା ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ କୁଳ ଅଟେ । ତୁମେ ଭାରତରେ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବା କରୁଛ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ପୂଜ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ବାବା ଏବେ ପୂଜାରୀକୁ ପୂଜ୍ୟ, କଉଡିରୁ ହୀରା ଯେପରି କରୁଛନ୍ତି ଏଭଳି ରୁହାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତପିତା ବାପଦାଦାଙ୍କର ୟାଦପ୍ୟାର ଏବଂ ଶୁଭସକାଳ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବାକୁ ହେବ, କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ହିଁ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବା ପାଇଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । କେବେ ବି ଲୁଣପାଣି ହେବାର ଅର୍ଥାତ୍ ମତଭେଦରେ ଆସିବାର ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ସଦାସର୍ବଦା ସୁଖର ସାଗରରେ ଲବଲୀନ ରହୁଥିବା ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

କଥାରେ ଅଛି ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ସଦାସୁଖୀ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ରହିବାର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଅନ୍ତି ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ସଦାସର୍ବଦା ସୁଖର ସାଗରରେ ଲବଲୀନ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସୁଖଦାତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହିସାବରେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସୁଖଦାତା ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ହିଁ ବାଣ୍ଟିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ଏପରି ସମ୍ପନ୍ନମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇଯାଅ ଯାହାକି ତୁମ ନିକଟକୁ କେହି ବି, କୌଣସି ବି

ଭାବନା ରଖି ଆସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ତା'ର ଭାବନାର ଅନୁରୂପକ ଫଳ ନେଇଯାଉ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନଥାଏ, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପିତାଙ୍କ ସମାନ ଭରପୁର ହୋଇଯାଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସଦା-ସର୍ବଦା ନିଜର ଆତ୍ମିକ ନିଶାରେ ରହିବ ତେବେ କେବେହେଲେ ଅଭିମାନର ଅନୁଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****